

BIBLIOTEKA
SHTETIT

814-1
M 17

KASTRIOT
MAHILAJ

VILJ
POEZI

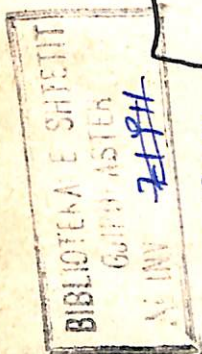
81H-1
17 17

KASTRIOT
MAHILAJ

VIJ

POEZI

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

Tirazhi 1500 kopje

Format 70x100/32

Stash: 2204-72

KOMBINATI POLIGRAFIK – Shtypshkronja e Re
Tiranë, 1977

V I J

Vij me ballin mbjellë lule djerse,
Bëmëni vend, poetë!
Për revolucionin unë zërin e ngre
gjer në qiell
Dhe e jap si këngën, jetën.

S'di të përdridhem si ngjalë,
Ndaj çdo gjëje mbaj qëndrim të prerë,
Armikun godas rreptas me varg,
Siç mund t'i bie dhe me predhë.

Hapmëni një vend në llogoren tuaj,
Ku buçasin orë e çast bataretë,
Vij i djersitur prej transheve,
Bëmëni vend, poetë!

M E T Y !

Sikur e shoh djepin tim, ja, atje në qoshe,
Ja, dridhet ninulla e nënës nëpër dhomë,
Që larg vjen zëri i saj i ngrohtë

kur më thoshte:

«M'u bëfsh për Parti, o biri im i njomë!»

Dhe pragun arrita.. u hodha më këmbë,
Mblodha lule në lëndinat e dashurisë sate
Dhe i hodha me vrap në të parën këngë
Dhe nëpër të gjitha këngët e ardhme...

Gdhenda emrin tënd në trung të aheve,
Shkrova dhe në dritë të yjve dhe të hënës:
Ngreh krahët dashuria prej të gjitha vargjeve,
Si krahë të malluar hedhur nënës.

Nderi im — llogorja, kudo që të gjendet,
Djersa e pastër rrjedhur në Jug a Veri.
Dhe hapi i fundit veç në udhën tënde
Do të kumbojë, Parti!

KUR VJEN 5 MAJI

Kur vjen 5 Maji,

Hap dita

Si balli i madh e i kuq i dëshmorëve.

E kuqja shpërthen nga toka përmes luleve,

Shpërthen nga ne përmes këngëve,

Sikur të kenë brenda plagët e të rënëve...

Kur vjen 5 Maji

Nënat e dëshmorëve ndiejnë peshën e bijve

Thellë trupit të tyre,

Dhe venë tek ata

Me ca lule të bukura në duar,

Me fjalët e dridhshme në buzë:

«Të keqen nëna!..»

MIKU IM, MINATORI HAXHI

Ka njëzet vjet që hahet me shkëmbinjtë
I miri, i urti, minatori Haxhi.
Si rremba guri i ka gishtërinjtë,
Shkëlqim mineral i shkrepet në sy.

Njëzet vjet ndaj shkëmbit ballë për ballë
Shkep mineral me pistoletë;
Rrudhat nga shkëmbi iu hodhën mbi ballë,
Sikur të qe një copë e shkëmbit vetë.

— Njatjeta, xha Haxhi, — them sa e shoh
Mesditave, mbrëmjeve a mëngjeseve në ag;
Sytë m'i shkëlqen:

— Njatjeta, djalo!
Dhe ikën e ballin me djersë e lag...

I thjeshtë çapitet ai,
Nga supet duart i varen të rënda.
Se ç'kam një joshje para duarve të tij,
Dua t'i prek dhe rri si mbi gjemba...

— Pa toke këtu, — më thotë, — djalo!
Dhe gazi i syve i shket mbi fytyrë...

Dhe qesh me gjithë shpirt i miri xha Haxhi,
Nga e qeshura gjoksi i hidhet përpjetë,
Nga e qeshura kokërr loti i bëhet në sy:
— More, ç'e paske këtë dorë të lehtë!

Hajde me mua të ngremë vagonë,
T'i shkepim shkëmbinjtë me mineral,
Ta thuash pa frikë, pastaj, se e tepëron:
M'u bë zemra mal!

Dhe dorën e rëndë ma rrëzon mbi supe,
Dhe kokën ma pështet mbi gjoksin-granit.
Unë ndiej fortësi shkëmbi në trup të më futet,
Dhe aromën e punës thellë në shpirt.

VJERSHË NGA TIRANA PËR FSHATIN TIM

U bënë vite që kam ikur
Nga malet e tua syri merr...
Ky malli yt seç më ka pikur
Mu thellë në shpirt, o Sevaster!

Aty mes malesh unë u linda,
Ku majë e Tartarit shndrit,
Aty u çora dhe bërtita,
Kur s'më kishte nëna më në gji...

Dhe djepin zbrita për të parë
Se ç'ish te pragu ajo dritë...
Dhe thura ëndrrën më të parë:
Mbi mal të ngjitesha një ditë!